

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

April 1990

26. årg

Englene forkynner fred

*Englene forkynner fred for de arme kvinner,
som ved graven stod og gret, og ei Jesus finner.
Søk den levende ei her. Han ei blandt de døde er.
Den, Maria, du har kjær, han er nå oppstanden.*

*Dette hun ei fatte kan, seg fra graven vender.
Møter derpå straks en mann som hun ikke kjenner.
Gråt nu ei Maria min! Kjenner du ei vennen din?
Stans nu tåren på ditt kinn. Jeg er nå oppstanden.*

*Skynd deg nå Maria hen, gå til mine brødre.
Si at deres hjertes venn er oppreist fra døde.
Si dem dette fredens bud: Deres synd er slettet ut.
Si jeg farer til min Gud, min Far og deres Fader.*

*Hils til Peter dog især der han går og greter,
Si jeg har ham hjertens kjær, stakkars arme Peter.
Si hans synder er betalt, det er tilgivet at han falt.
Si at jeg har glemt det alt. Jesus elsker Peter.*

*Er her noen sjel i dag som Maria greter.
Noen som hvis sjelesak er så slem som Peters?
Kom da med din synd og nød til din Frelsers favn
og skjød.
Jesus selv Maria bød bringe denne hilsen.*

Hva er ansvar og tjeneste i Guds rike?

Som kjent er ansvar og tjeneste blitt et mer og mer aktuelt tema i vår tid. Arbeidet i Guds rike, både i indre og ytre praksis, får stadig større omfang og krever mer og mer drivkraft på de mange forskjellige anstrengte områder. Men vi ser dessverre så altfor ofte at dette vil bidra til at det blir desto mindre aktuelt å være våken på de åndelige, evige livsområder. Det som blir det avgjørende er om Gud får bevare oss i sin egen, eneste levende drivkraft, i absolutt alt i sitt rikes arbeid. Det er i slike tider og anstrengte forhold djevelens listige forførelser sniker seg inn. Han vet at vårt bedrageriske kjøds hovmodige trellesinn vantrives i nådelivets ydmyke sannhets erkjennelse av vår egen hjelpeløshet. I sin list makter han å døde vår gode ansvars forsett og gjerninger ved litt etter litt å lede drivkraften over på vårt eget kjøds menneskeverk som ikke kan holde mål for Gud på dommens dag. Vi står i fare for å bli dårlige jomfruer med vårt hus bygget på sand, og det på tross av vår store innsats for Guds rike her på jord i denne siste tid.

Etter Jesu eget ord i Joh. 15, blir ansvar og tjeneste fremstilt som gudsríkets frukt, gjennom de levende, tørstende og drikkende grener i

Jesus som er Guds sanne vintre. Den avgjørende drivkraft til ansvar og tjeneste kommer naturligvis ikke fra de i seg selv hjelpeløse grener. Den må nødvendigvis komme fra rotens livgivende saft. Det er derfor Jesus kan si, at den gren på Ham som ikke bærer frukt blir avhogd og kastet på ilden. Derfor sier også Skriften at grenene skal dømmes etter fruktens kvalitet. Mt. 7, 15–28. Det er forbindelsen med roten som er det avgjørende for det sanne ansvar og tjenestens velbehag for Gud. Guds ord og erfaring viser at det er på tjenestens og gjerningens område hykleriet og selvbedraget vokser fram ved hovmodets mangel på ydmykhet og sann synderkjennelse. Sendebrevene i åp. boken viser at Gud vet om våre gjerninger. I Jes. 66, 2, sier Gud at den Han vil se til er den elendige.

Hilsen med sangen: «Vik ei fra mitt hjerte –» nr. 467 i nye s.bok. 408 i gamle.

Kristoffer Høie

For syndere!

Luk. 6, 20–21

«Og han løftet sine øyne på sine disipler», leser vi her. Saligste stunder på jord, når Jesus ser på sine slik og taler. Du, midt i flokken, så blir det Jesus og synderen alene. Kjenner du til dette i ditt liv? Ja, da er alt nakent og bart for Ham. Ingenting er skjult når Jesus ser på sine slik. Hva ser Han etter? Hva lengter Han etter? Du, Han ser etter syndere som har bruk for et trøstefullt budskap fra Frelseren.

«Salige er I fattige for Guds rike er eders.» Kjære venn! Hører du hva Han forkynner deg? Han som ser din sanne stilling, og som vet hvor du bor. Han

sier du er salig og Guds rike hører deg til. Hvorledes kan det være mulig? Jo, fordi du må erkjenne for Herren hver en stund at du er fattig, blind og naken. Ingenting i deg selv. Bare mangler og brister hele veien.

Guds rike er ditt, kjære venn, og du er salig. For et budskap for syndere store.

«Salige er I som nu hungrer, for I skal mettes. Salige er I som nu gråter, for I skal le.» Kjenner du denne hunger i hjertet, som aldri blir tilfreds før Jesus åpenbarer seg på ny og på ny? Du skal mettes og du er salig, sier Jesus. Ja, det er kun når sjelen blir matet med ordet om Ham, at hungeren stilner. Du har vel erfart dette i ditt liv, kjære venn?

Og lever du her, så kjenner du også til dette med gråt. Å ja, gråt over synd og brist. Gråt over slekt og venner. Gråt over sjeler som ikke vil la seg bøye. Gråt over lunkenhet og søvn blant Guds folk. Gråt innfor nådetronen natt og dag med rop om frelse for en selv, mann, kone og barn. Kjære deg! Jesus priser deg salig som har det slik. Ja, Han sier endatil: «I skal le.»

*«Alltid salig, om ei alltid glad
Fer eg vegen heim til Sions stad.
Om min Frelsar syng eg glad mitt
kvad:
Han har gjort meg salig.»*

Sølvi Straumstein

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord

Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø,

tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Jesus Kristus – den same

Jesus Kristus er i dag og i går den same, ja til evig tid. Hebr. 13, 8. Det er berre ein som har makt og mynde til å uttala seg slik. Kven er han? Eg er Alfa og Omega, seier Herren Gud, han som Er, og som var, og som kjem, den Almektige. Eg er den fyrste og den siste, og den levande. Eg var død, og sjå eg er levande i all æva. Og eg har lyklane til døden og til helheimen. Op. 1, 8–18. Trur du dette?

Korleis var så Gud i går, i fortida? Vi går inn i Eden, der Herren og Adam møtest, i nær kontakt, slik det seiast i dag. Adam som representant for alt det skapte. Herren Gud, som skapar og Herre.

I klare ord seier Herren korleis han vil ha det her på jord. Gud sa mannen fyre og baud: Du må gjerne eta av alle trei i hagen, men treet som gjev vit på godt og vondt, det må du ikkje eta av, for den dag du et av det skal du døy. 1. Mos. 2, 16–17. Men forbodsskilt og ord kunne ikkje halda handa til Adam frå frukta på treet. Det vart døden for alle, slik som Herren hadde sagt. Eller har du som les dette, endå det reine og fullkomne Guds bilete i hjarta og liv? Vi lyt vel alle seia av hjarta: «Å, jeg er så kald og død, kjenner bare synd i meg. Jeg den største synder er.» Ingen fred meir,

inga kvila og gleda i Guda hage. Ut i mørke og natt. Men om menneskeslekta forandra seg, var Herren Gud den same.

Men Adams barn sin ondskap var stor på jorda, og alt dei tenkte på i hjarta var berre vondt all dagen. Då angra Herren at han hadde skapt menneske på jordi, og han var full av sorg i hjarta. Eg vil tyna menneska som eg har skapt – for eg angrar at eg har skapt dei. 1. Mos. 6, 5–8.

Då alt gjekk under i vassflaumen, var vel Guds hjarta i same liding som då Sonen hang på Golgata kors, eller som da Jesus gret over Jerusalem. Han såg kor deira liding kom til å verta utan ende. Men Noah fann nåde hjå Gud, då domen gjekk over stedfortrederen. Slik er og var Gud.

Gud må vera urettferdig som skapte menneska til fordøming og fortaping. Nei, nei, det er han som førde Adam til fall som talar slik. Kjære, sjå og høyr kva Herren Gud seier om denne sak. Adam kvar er du? Sett inn ditt eige namn. Eg vart redd, sa Adam. Redd for å møte sin Herre og skapar. Er du redd for det?

Kvart einaste menneske som er født på denne jord er redd for å møte Gud. For kvar som driv på med det som lågt er, hatar ljuset og kjem ikkje til ljuset, for han vil ikkje

at gjerningane hans skal koma opp i dagen, slike dei er. Joh. 3, 20. Det står evig fast.

Det er ingen som søker Gud. Å, for ein dom over alt det «gode» i mennesket. Så høyrest dette fryktelege rop frå satan og heile hans hær: Gud er god, og ein kjærleg far som veit om vår veikskap, at vi ikkje strekk til, har skapt oss ulike, men tek oss slik vi er. Nei, det var vi som falt og døde, men ikkje Herren Gud. Å, for eit under, no fekk Herren Gud visa i både ord og gjerning: Han er den same!« Hans hjarta og kjærleik til dei som hata han og gøymde seg for han, var like stor som då dei stod reine og heilage uten synd. Eg trur det var gleda mitt i sorga den dagen i Edens hage då Lammet vart lagt til rette, og Herren Gud sjølv måtte bruka kniven. Trur du det var lettare på Golgata? Han skulle laga «kjolar» til dei nakne og forkomne syndetrælar. Du kan tru dei var like fine som dei var før. «Ta av han dei skitne klær og klæ han i høgtidsskrud.»

No kunne Herren seia: Den som sigrer, han vil eg gjeva å sitja med meg på min kongstol, liksom eg har sigra og sett meg med far min på hans kongstol. Røvaren trudde og erkjende at han passa ikkje i Guds rike. Det smerta hans hjarta til å koma med dette nødrep: Eg, får med rette det eg har fortent! Men denne har ikkje gjort noko vondt.

Jesus, sa han, kom meg i hug når du kjem i ditt rike. Det seier eg deg for vist, svara Jesus: I dag skal du vera med meg i paradiset.

Røvaren vart sett på i himlen som han hadde levd på jord som Guds eigen Son, som aldri hadde røva, sagt eller tenkt ein vond tanke. Er ikkje dette ein god bodskap? Men her er protestane mange og sterke. Dette er for lett. Difor vil alltid Adams barn laga si eiga rettferd, for ho er meir synleg og kan arbeidast fram. Men den rettferda står ikkje for ein heilag Gud.

Sjå då kor god Gud er, og kor streng – streng imot dei som er falne, men god i mot deg, so sant du held deg til godleiken hans, elles vert du og avhoggen. Rom. 11, 22. Difor syng vi: «Om du Guds kjærleik grant vil sjå, til Golgata du ganga må.» Han tok all vår dom på seg for at vi skulle få vera frie. Ingen han ikkje kunne hjelpa, om han fekk lov. Tenk på enkja i Nain med sin døde son, Lasarus i den stinkande grav, den blindfødde vi les om i Joh. 9, som laga slik røra blant dei som såg, men var blinde, Peter med sitt sviande nederlag, som vart frikjøpt med Jesu dyre blod. Det står skrive: Jesus er ikkje komen for å tenast, men for å tena og gjeva sitt liv til løysepenning for mange. Slik var han, slik er han – og blir han til evig tid.

Odd Dyrøy

Jesus Kristus er blitt oss

Jesus kristus er blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning. 1. Kor. 1, 30

Blant forskriftene for å nyte påskelammet i den gamle pakt var også den at det skulle etes helt og ikke noe av det levnes til neste morgen. Hvis noe ble til overs, måtte det brennes opp. Legg merke til denne forskrift! Lammet skulle etes *helt*. Forstår du? Forstår du hva Herren vil si deg med det? Av Kristus kan du ikke bare ta imot det som du selv synes om. Du må ta imot ham helt og fullt, slik som han er gitt deg av Gud til visdom og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning. Det nytter ikke å velge ut noe selv, tenke eller bestemme noe selv om vegen til frelse. Den er allerede forelagt oss av Gud. Du har bare å høre og lyde. Den som ikke vil holde påske, får la være. Men den som vil, skal gjøre det slik som det er foreskrevet – og Lammet må ikke deles, det må etes helt.

Noen river Lammet i stykker, slik at de tar Kristus bare til visdom, til profet, og nyter hans herlige lære. Men – så ikke mer! De har ingen trang til å eie ham selv. De er ikke i nød for sin synd, slik at de har bruk for hans forsoning til rettferdighet. De trenger ham ikke som yppersteprest. Heller ikke får han lov til å bli

deres konge og herske over dem til helliggjørelse og forløsning. Dette er slike som filosoferer over kristendommen og har alt bare i hodet, i klare ordnede begreper og i innsikt. Men de anvender det aldri på seg selv, sitt eget hjerte og liv. Se hvor skrekkelig de driver gjøn med Den Hellige! Det er til slike forstandskristne som bare studerer kristendommen, Herren engang skal si: Var dere blinde, da hadde dere ikke synd; men nå sier dere: vi ser. Derfor blir deres synd.

Andre tar Kristus bare til eksempel og helliggjørelse og mener at han skal bli vår rettferdighet på den måten. Disse vil ha Kristus bare til konge. De gjør bare vesen av å følge ham etter, av det som de selv skal gjøre og bli, sin ydmykhet, bønn og forsakelse. Og på den måten ser de ut som de var de alvorligste kristne. Men under alt dette skjuler det seg en dyp, fastgrodd innbilning om verdien av deres alvorlige gudsfrykt. Derfor blir de aldri riktig elendige og fortapte syndere, som finner sitt liv og sin trøst bare i Kristi forsoningsblod. Men selv om de bekjenner troens lære nokså rett etter forstanden, er deres hjerte opptatt av

det som de selv gjør og skal gjøre. Derfor er dette også «sangen i deres munn,» det første og det siste for dem – ikke den sangen som synges av de salige på Sion om Lammet som er slaktet og har kjøpt oss til Gud med sitt blod. De synger om Lammet som var vårt forbilde og har helliggjort oss ved sin Ånd. Det viser at hjertets egentlige skatt og trøst er det som er virket hos dem, ikke det Lammet selv med sitt blod har skaffet oss.

Og hva skal vi si om det? Jo, vi må si: Det er vel og bra med dette alvor og denne gudsfrykt. Det er bare skade at det ikke går litt dype-re, slik at de føler seg til skamme i alt dette og blir hjelpeløse og for-tapte syndere, som lærer at alt dette er usseldom i Guds øyne. For hans øyne gjelder bare Lammet som er slaktet og har kjøpt oss til Gud med sitt blod.

For det tredje er det også noen som nok vil ha Kristus til forsoning, men ikke til helliggjørelse. Det er disse kjødelige medvandrere i de kristnes lille flokk. De synes godt om å høre at ingen synd fordømmer oss og ingen gode gjerninger gjør oss salige. Men de vil ikke høre om å døde det gamle menneske, og om å følge Kristus etter. Da knurrer og klager de over at denne læren legger tyngsel på deres samvittighet med loven.

«De tar,» som Luther sier, «bare

skinnet av evangeliet.» De kan tale meget om nåden og troen. Men når de går i sin daglige gjerning, er det ingen ånd hos dem som frykter Her-ren. Da lever de ganske fritt i sine synder og i sin urettferdighet. De er grener på Kristus som ikke bærer frukt og ikke lar seg *rense*, bøye og kviste. De vokser vilt slik de helst vil selv. Kristus er ingen rettesnor for dem. Hva skal vi si til dem?

Jo: Det er godt med deres iver for evangeliet og samvittighetens fri-het. Men hvorfor hater de frukten? Er ikke også formaningsens ord gitt oss av Kristus og apostlene? Den hele Skrift er innblåst av Gud til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at det Guds menneske må være full-komment, dyktiggjort i all god gjer-ning.

Hør, Lammet må ikke deles! Det må etes helt. Alle disse feiler på den måten at de mer tenker enn hører. De gir ikke nøye akt på Ordet. Merk derfor: Lammet må etes helt.

C. O. Rosenius

Han gav seg selv

«Paulus, apostel, ikke av mennesker eller ved noe menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som reiste Ham opp fra de døde, og alle brødrene som er sammen med meg, til menighetene i Galatia: Nåde være med dere og fred fra Gud Fader og vår Herre Jesus Kristus, Ham som gav seg selv for våre synder for å fri oss fra den nærværende onde verden, etter vår Guds og Fars vilje Ham være ære i all evighet! Amen.»

Jeg undrer meg over at dere så snart vender dere bort fra Ham som kalte der ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke finnes noe annet – det er bare noen som forvirrer dere og vil forvrengte Kristi evangelium. Men selv om vi eller en engel fra himelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet! Søker jeg nå å bli anerkjent av mennesker – eller av Gud? Eller søker jeg å gjøre mennesker til lags? Dersom jeg ennå søkte å være mennesker til lags, da var jeg ikke Kristi tjener. Gal. 1, 1–10.

Når du da vet at Guds ord bærer med seg og formidler det det sier, da stans noe for denne Paulus sin hilsen til menigheten. «Nåde være med dere og Fred fra Gud Fader og

vår Herre Jesus Kristus.» v. 5. Det er ikke et hvilket som helst ord. Det er ikke Paulus sitt ord, men det er Gud Faders ord til sine barn. Tar du imot det?

Nåde hva er det? Jo, Gud har fattet kjærlighet til oss uten grunn i oss selv! Legg nøye merke til det, du som noensinne har tenkt å finne hvile. *Uten grunn i oss!*

Det er vel i motsetning til kanskje det meste du hører i dag. For du hører nettopp det at Gud elsker oss p.g.a. noe i oss. Vi er Hans skapninger o.l. Men var det slik da var det ikke *nåde*.

Og den som har fått et aldri så lite glimt inn i sannheten om seg selv, han vil straks begynne å spørre: Kan Gud ha noe med meg å gjøre, slik som jeg er? Det er nettopp det som kjennetegner den Gud har fått bringe til oppriktighet. Han finner ingen grunn i seg selv, men snarere tvertimot. Det eneste som kan løse et slikt menneske ut, det er å få se inn i betydningen av hva nåde er, og hvem som forkynner denne nåde. Det er Gud! Og så får gripe dette: *Det gjelder meg!* Slik som jeg er. Gud har fattet kjærlighet til *meg*, uten noen grunn i meg. «Hva Sønnen meg har givet gjør meg for Gud så kjær.»

Og så: *Fred*. Hva fred er det tale om? Det er ikke den fred verden gir, og slett ikke den fred vi kan få roet oss til ved å tale trøst til vårt eget hjerte. Den fred rokkes snart. Nærmest fra øyeblikk til øyeblikk. Det er en fred som ikke tåler den minste forstyrrelse for da flyr den straks som en fugl. Ikke slik med den fred som har sin grunn i at *Herren har talt* trøst til vårt hjerte. Det er i grunnen fred som ikke kan forgå, for som ordet sier; *Han* er vår fred! En annen betegnelse for denne fred er: «Den himmelske harmoni.» Med andre ord, den *fullkomne* fred. Kjenner du noe til det? Kjenner det som skal være troens folk i dag noe til det? Dette som er kristendom, å ha fått sitt alt i Jesus! Du kjenner til det du som har fått se inn i evangeliet, og sett at det er ditt. Du vet hva denne fred er. Det er den fred Guds barn skal eie uforstyrret i evigheten, men det er her på denne siden det er gitt deg, i Jesus!

Men det er ikke en hilsen som bare øses ut uten bestemt mål. Nei, det er en hilsen til Guds barn fra deres himmelske Far og Herren Jesus Kristus. Verdens barn får ikke denne hilsen. «Det er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige.» (Jes. 48, 22.) Bare et skinn og et bedrag som ender med forferdelse. Den er under Guds vrede og forbannelse, verden, inntil omvendelse skjer. Inntil den hører budskapet ifra sin

Skaper og tar imot det. Og la oss alle merke oss det: det er et budskap i fra *himmelen* som tales til oss. Et budskap som vi *hører*, og som selv virker tro der hvor det ikke blir avvist. Holdt nede i urettferdighet, som Skriften taler. Og noe viktig her: Den aller minste vri på dette budskap, og vi blir ikke frelst! D.v.s. det aller minste tillegg eller fratrekk av mennesker. Og fordi det dreier seg om dyrebare sjelers frelse, og det som veier tyngre, en forvrengning av Guds eget ord til oss, skriver Paulus: «Men selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet!» Også dette er Guds ord!

Jeg tror personlig at ikke noe menneske er skikket til å reise ut som en Guds ords forkynner uten å ha sett inn i dette alvorlige ord *ifra Herren*. Hva er så et annet evangelium? Se bl.a. på alle verdens religioner. Det er dyrkelsen av et gudsbilde som stammer fra vårt eget hjerte. En Gud og en frelsesvei som er et produkt av våre egne tanker, og ikke åpenbaring i Ordet. Og dette finner du i *alle* andre mennesker enn de som er født av Gud. Du finner det like gjerne i et norsk bedehus som du finner det i en moské eller buddhisttempel. Også de sanne troende kjenner dette fra sitt eget liv, men der er det under

dommen så lenge de får nåde til å leve i lyset.

I dag finner du en Gud iblant oss som vil tjenes av menneskehender, ja, det tales snart like mye om Guds tro på oss, som det før var tale om vår tro på Ham. Videre: en Gud som har behag i langhårede menns rockekonserter, enda nattlige sådanne, teaterforestillinger, klovneri osv. i det uendelige snart. Du må forstå at det er en hedensk avgud som dyrkes på denne måten. Det er ikke Jesu Kristi Far! Men dette er nå bare *frukt* av et annet evangelium eller at evangeliet ikke har kommet til en i Ånd og kraft, så det har fått virke hjertets omvendelse.

Et annet evangelium består alltid, ihvertfall for dem som vil være kristne, som galaterne her, av et fratrekk og et tillegg. Du trekker fra og altså reduserer Guds evangelium, og så legger du til noe av ditt eget tanke-gods. Det er selvfølgelig ikke noen blank avvisning av Jesus. Å nei, Han tales det om, Han synges det om, ja lovsynges. Men så legges det noe til. Det hviler noe på oss også. Dette som for Guds barn er frukt av frelsen – tillegges av disse frelsesbetydning. Du *må* gå på møte, du *må* lovsynge, du *må* være glad osv.

Du, det er her Paulus er så nidkjær. Skulle det hvile det allerminste på oss, så er det umulig at vi kunne bli frelst. Herren er de *fortaptas* Gud og Frelser, og annerle-

des blir det ikke! De som ikke har *noe* å bidra med, som må si: «Jeg har bare trettet deg med mine synder og voldt deg møye med mine misgjerninger.»

Det er i grunn en forferdelig ting for mennesket når Gud skal grunnfeste det i evangeliet. Jeg som nå er blitt en kristen, jeg skulle vel være annerledes nå? Her inne! Men så oppdager du kanskje i dag til din store sorg at du kommer til Herren for hundrede gang, *med den samme synd*. Og så tenker du: «Kan jeg møte Ham på det samme grunnlag også denne gang? Det må vel snart bero på hvorvidt det lykkes *for meg*? Eller ihvertfall at Herrens gjerning lykkes i meg?

Du, den dagen det berodde på hvorvidt det lyktes for deg og meg, den dagen var det ikke lenger noe evangelium i verden. Men hør hva Paulus vitner «– skjønt det ikke finnes noe annet –.» Å, du velsinga budskap for fortapte syndere. Guds vei er en og den samme *helt frem!* «– Han som gav seg selv for våre synder –.» v. 4a. *Ved dette* har Han fridd oss ut. I Ham er vi skilt ifra synd. Slik vitner Herren. Den sanne Gud. Han som taler til oss og åpenbarer seg for oss i ordet, og ikke ham vi tenker oss. For vi tenker alltid galt om Gud utifra oss selv. Det blir en gud det ikke er frelse i. Men denne Gud, den sanne Gud, Ham er det frelse i.

Han som *gav seg selv* for våre synder, leste vi. *Gav seg selv!* Hvilken forunderlig frelsesvei? Og jeg som stadig tenker at *jeg* må være slik og slik for å takkes Gud. Og det er det ikke noe galt i i og for seg at en er oppmerksom på hvordan en lever sitt liv her i verden. Det hører med til et sunt kristenliv. Det som blir galt er når du tillegger det frelsesbetydning, og synden får holde deg borte fra nådestolen. Det var jo nettopp for *dine synder* Han gav seg selv, og det er det eneste som har frelsesbetydning, at *Han gav seg selv*. Alt annet er tillegg og derfor også *et annet evangelium*, om det inneholder aldri så mye alvor og «gudsfrykt.» «— skjønt det ikke finnes noe annet, skrev Paulus. Du kan med lovens ord kreve av et menneske at det legger helt av seg den og den bestemte synd, som det strever med og stadig faller i. Hvor alvorlig lovens ord og krav enn blir for det menneske, og hvor mye det enn ber Gud om «kraft», så opplever det allikevel å falle igjen og igjen. Lysten til synd viser seg å være sterkere enn både viljen til å la være og frykten for Gud. Men du kan ut ifra Guds ord forkynne det samme menneske: «*Jesus har kjøpt deg fri ifra din synd!* Da Han døde, døde du med Ham bort i fra synden. Se, det er en helt annen vei! Troens vei. Gud har alt gitt deg all den kraft du trenger. Det er Jesus! *Evangeliet*

er Guds kraft til frelse —.» Rom. 1, 16.

«Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde —» Altså ved innsikten i evangeliet. Men om det allikevel har gått galt gang på gang, og du er ved å gi opp, så merk deg nøye hva han videre skriver: «Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. Og Han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» Tenk å kunne svare med Guds eget ord på spørsmålet: Hva er Jesus? Han er en soning for mine synder! Det er altså dette *Han er!* Synden kan ikke lenger skille deg fra Gud, med mindre du vender ryggen til det nådeord som lyder til deg fra din himmelske Far, og *hengir* deg til synden. Jeg er redd dette skjer med mange i dag som en gang var på himmelvei. Tenk bare på TV apparatets forførelse f.eks.

«Nåde være med dere og fred fra Gud Fader og vår Herre Jesus Kristus.» v. 3. «Høyt fra det himmelske høye, vennlig et blikk på deg ser.» Er det lett å tro dette? Ja, det er lett for den som er aldeles død i synder og overtredelser, men ikke for den som er av sannheten og kan legge hele sitt hjerte i Per Nordsletens sang: Så lenge jeg er her på jorden jeg plages daglig av min synd, jeg fattig var er verre vorden, ser mer og mer av hjertets dynd.» Det

er en kristens vitnesbyrd! Det er bare det at Guds ord om dette veier så mye mer enn våre tanker om det. Han ser på Kristi kors og sier: «Denne han er fri, han er todd i lammets blod —»

Er det ved Kristus korsfestet *alene* jeg frelses, ja, så er det ikke ved *noe* annet! Den dag Herren krevde noe av oss ved siden av og i tillegg, så ville Han ved det underkjenne Jesu offer, og det er en aldeles bespottelig tanke. Han har nettopp bevist oss at Han har godkjent Jesu offer ved å oppreise Ham fra de døde.

«Søker jeg nå å bli anerkjent av mennesker — eller av Gud? Eller søker jeg å gjøre mennesker til lags?

Dersom jeg ennå søkte å være mennesker til lags, da var jeg ikke Kristi tjener.» v. 10. Ved dette tilkjenne gir Paulus at dette er et anstøtelig budskap for vårt naturlige menneske. Den som vil anerkjennes og vinne popularitet blant mennesker, må finne et annet evangelium å forkynne. Og mange gjør jo også det da, vet du, selv om det høres ganske likt ut ofte. Men den som vil ha anerkjennelse av Gud, han tar imot dette evangelium og takker Gud for det. For det er et stort budskap. Større enn noen av oss fatter. Fri tross alle våre synder fordi Gud selv gikk inn i vårt sted. Under dom og forbannelse for *min* og *din* skyld.

Einar Kristoffersen

Bryllupet i Kana

M. Luther

Les Joh. 2, 1–11

2. Tro og kjærlighet.

Vi kommer nå til det andre stykket i vårt evangelium. Her ser vi et eksempel på den kjærlighet som Kristus og Hans mor hadde. Moren tjener og er husmor. Kristus ærer forsamlingen med sitt nærvær, med under og gaver. Det skjer alt til beste for brudgommen, bruden og gjestene. Det er og den natur kjær-

ligheten og dens gjerning har. Slik lokker Kristus alle hjerter til seg, så de kan betro seg til ham, som også er ferdig til å hjelpe enhver i det timelige. Han tillater ikke at de som tror på Herren, skal lide nød, det være seg i det timelige eller evige. Før skal vann bli til vin, ja skapningen forandres og bli til det som Hans troende trenger. Den som

tror, skal ha nok, og ingen kan hindre det.

Men dette eksempel på troen er enda underligere i dette evangelium. For her lar han det komme like til den ytterste nød, så mangelen føles av alle som er tilstede, og ingen råd og hjelp synes å være nær. Med dette vises den guddommelige nådes natur. Den blir nemlig ingen til del som har nok og ikke føler sin mangel. Den metter ikke dem som er fulle og mette, men de hungrige. Som det ofte er sagt: Den som er klok, sterk og from, og finner noe godt hos seg selv, og ikke er fattig, elendig og syk synder og narr, han kan ikke komme til Herren Kristus og får heller ikke nåden.

Men der mangelen føles, der gir Han – om ikke straks – det man trenger og begjærer. Men Han prøver troen som Han gjorde her. Ja, Han gjør det som er enda hårdere og bitrere å tåle. Han later som om Han ikke vil hjelpe. Han taler strengt. Det ser en her på hans mor. Hun føler og klager over mangelen. Hun søker hjelp og råd hos Ham i en ydmyk og sømmelig bønn. Hun sier jo ikke: Kjære sønn! Skaff oss vin! Men: *De har ikke vin*. Dermed overlater hun alt til Hans godhet, som hun alene trøster seg til. Det er som hun vil si: Han er så god og nådig at jeg ikke behøver å be Ham. Jeg vil bare vise Ham hva de mangler, så gjør han av seg selv mer enn

en kan be om. Sådan er troens sinnelag. Den har de samme tanker om Guds godhet og tviler slett ikke. Derfor våger den seg til å be og legge fram sin nød og elendighet.

Men se, hvor uvennlig Han avviser sin mors ydmyke begjæring, som likevel sa dette til Ham med så stor tillit. Se her hvordan troen er beskaffen. Hva ser den nå? Slett intet, bare mørke! Den føler mangelen, men øyner ingen hjelp. Gud blir også helt fremmed for den. Den kjenner Ham ikke, så nå blir det absolutt intet å vente. Slik går det også til i samvittigheten når vi føler våre synder og vår urettferdighet, i dødens nød når vi føler mangel på livet, eller i helvedes angst når den evige salighet blir borte. Da er det sannelig ydmyk begjæring, bønn og søken om å bli fri synden, døden og vår samvittighetsjammer. Men Han opptrer ofte som om synden først skal komme for alvor, og døden holde sitt tak, og helvede ikke ta slutt. Slik gjorde Han også overfor sin mor. Med sin avvisning gjorde Han mangelen større og tyngre, enn den var før hun talte til Ham om den. For nå så det ut til at alt var tapt, ja den eneste trøst som hun i denne mangel forlot seg på, var også borte.

Her står troen i kamp. Men la oss nå se hva Hans mor gjør og lærer oss. Hvor hårde Hans ord enn synes å være, hvor uvennlig Han enn opp-

fører seg, så tolker hennes hjerte det likevel ikke som vrede og unåde. Hun tror stadig at Han likevel er god og nådig. Denne tanke lot hun seg ikke berøve. Hun holdt Ham enda for mild og vennlig. Slik gjør ikke de som er uten tro. De faller tilbake ved det første støt. De holder seg til Gud ikke lenger enn de føler, *likesom hest og muldyr*. (Salm. 32, 9). For dersom Hans mor hadde latt seg avskrekke med disse harde ord, hadde hun nok gått bort i stille anger. Men da hun ba tjenerne gjøre hva Han kom til å befale, da ga hun til kjenne at hun hadde overvunnet dette støt, og ikke ventet annet av Herren enn bare godhet.

Hva tror du vel det er for et helvedes støt når mennesket i sin nød, føler hvorledes Gud taler til det. Hva har jeg med deg å gjøre? Han må jo fortvile dersom han ikke kjente hvordan Guds gjerninger var, og ikke var øvd i troen. For han handler jo etter sin følelse, og han tenker heller ikke annerledes om Gud enn slik ordene lyder. Han føler bare vrede og hører bare unåde. Han holder Gud for sin fiende og vrede dommer. Og som han mener Gud er, slik finner han Ham også. I en slik tilstand kan han ikke vente noe godt av Ham. Dette er å fornekte Gud med all Hans godhet. På dette følger at mennesket flykter og hater Ham, og ønsker at Gud

ikke var Gud. Ja, all gudsbespottelse, som er vantroens frukt, innfinner seg hos ham.

Derfor er dette stykke av evangeliet det høyeste. Vi bør legge vel merke til at vi må gi Gud den ære at Han er god og nådig, selv om Han viser seg på en annen måte i gjerning og tale, og selv om vårt sinn og vår følelse tenker annerledes. For dermed blir følelsen dødet, og det gamle menneske går under, for at det ikke kan bli annet i oss enn bare tro og slett ingen følelse. Her ser du at Hans mor beholder en fri tro, og holder den fram som et forbilde for oss. Hun er viss på at Han er nådig, skjønt hun ikke føler det. Det er også sannhet at hun føler noe annet enn hun tror. Derfor overlater hun alene til Hans godhet, hva Han vil gjøre, uten å foreskrive Ham hverken tid eller sted, måte eller mål, person eller navn. Han kan gjøre det som behager Ham. Skjer det ikke under måltidet, så skjer det ved slutten eller etter måltidet. Jeg tåler gjerne den avvisning at Han lar meg bli til skamme for alle gjestene og taler så hårdt til meg, ja lar oss bli beskjemmet alle sammen. Han ser nok sur ut, men jeg vet likevel at Han er god. Gjør og vi slik, da er vi rette kristne.

Merk også hvordan Han, når Han er så hård mot sin egen mor, ikke bare lærer dette som før er sagt om troens forbilde, men også bekrefter

hva Moses sier i 5. Mos. 33, 9: *Den som sier til sin far og mor: Jeg kjenner dem ikke, han holder dine skikker, Israel.* Skjønt ingen makt på jorden er større enn fars og mors, så har den likevel intet å gjøre i Guds ord og gjerninger. For i guddommelige saker skal hverken far eller mor – og slett ikke noen biskop eller noe annet menneske – lære og føre oss, men bare Guds ord: Dersom far og mor befaler, lærer eller ber deg gjøre noe som er Gud imot, eller som ikke tydelig er befalt av Gud, da skal du si til dem: Hva har du og jeg med hverandre å gjøre? Kristus ville ikke gjøre denne Guds gjerning skjønt Hans mor ville det.

Far og mor er pliktige – ja de er beskikket til det av Gud – å lære og føre sine barn til Gud ikke etter sitt eget forgodtbefinnende og andakt, men etter Guds bud. Paulus sier jo i Ef. 6, 4: *I fedre, oppvekk ikke eders barn til vrede, men oppdra dem i tukt og Herrens formaning.* Lær dem Guds bud og ord som dere har lært, og ikke deres egne ting! Derfor ser du i evangeliet her at Kristi mor viser tjenerne fra seg til Kristus. Hun sier ikke: Gjør det jeg sier. Men : *Hva Han sier eder, det skal I gjøre.* Til Hans ord skal man vise alle, dersom man ellers vil vise dem rett. Derfor skal disse Marias ord: «*Hva Han sier, det skal I gjøre,*» være et daglig ord i kristenheten. Med det skal all menneskelære stø-

tes til grunne, og alt som ikke egentlig er Kristi ord. Vi skal alltid tro at det som er utenfor og over Guds ord, ikke er kirkens bud. De som påstår det motsatte, lyver. For Maria sier: *Hva Han sier eder, det skal I gjøre,* og intet annet. Dermed har vi nok å gjøre.

Her ser du også at troen ikke blir til skamme, at Gud ikke forlater den, men at Han gir den flere og herligere ting enn man ber om. For her gir Kristus ikke bare vin, men kostelig og god vin i mengdevis. Dermed lokker og oppmuntre Han oss til å tro på Ham om Han enn venter en stund. For Han er sanntru og kan ikke fornekte seg selv. Han er god og nådig. Det bekjenner Han om seg selv, og beviser det, med mindre vi selv hindrer ham og ikke gir Ham tid og leilighet til det. Endelig kan Han ikke svikte noen, likeså lite som Han kan svikte seg selv, dersom vi bare venter på Ham.

(Forts. neste nr.)

Jeg vet ei dag

Mel.: Vår store Gud gjør store under

<p>1. Jeg vet ei dag, ei heller time
min Frelser åpenbares skal.
Men himlens klokke skal da kime
for frelste skarer uten tall.
Å, la da meg bli en av dem
som du min Frelser henter hjem.</p> <p>2. En dør til himlen står nå åpen,
dens bom er brutt ved Jesu blod,
der stiller Satan uten våpen,
mot syndres sang: Vår Gud er god!
Han frelste meg fortapte får
og gav meg Jesu barnekår.</p> | <p>3. Når hjertet i meg feller dommen,
ditt barnekår hos Gud er tapt.
Da vidner ordet: Han er kommen
og i ditt sted Han gikk fortapt.
Den lovens dom som for meg lød
ble løftet av ved Jesu død.</p> <p>4. Mitt liv på jord er nå i Jesus
og evigheten himlen er.
Der skal jeg møte Herren Kristus
som rette omsorg for meg bær.
Å, hvilken dag når Kristi brud
står kledd i Jesu rettferds skrud.</p> |
|---|--|

Velkommen til PINSESTEVNE

Fjelltun leirskole, Drangedal i Telemark.

1. — 4. juni

Bibeltimer over 1. Joh. 1, ved E. Kristoffersen.
Misjonstime ved L. Fossdal.
Kveldsmøter ved R. Linkjendal.
Forskjellige sangkrefter deltar.

Ledere: Håvar Fjære og Ottar Dalseid.
Pris: Kr. 370,- (Søskenmoderasjon på
Kr. 20,- gjelder for de mellom 15 og 20 år.)

Alle velkomne; men barn under 15 år
bare sammen med foreldre.

Påmelding til Håvar Fjære, Goksjøruta,
3200 Sandefjord,
(tlf.: 034-10831) innen 23. mai.

Detaljert program, med stedsbeskrivelse og
mulige reisealternativer blir sendt til alle
påmeldte.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon